

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 1013

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 17 decembrie 2019

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 512 din 24 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative			
Decizia nr. 562 din 26 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă	2-5		
Decizia nr. 643 din 15 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru	6-7		
			degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă
			8-9
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		143.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală
			10
			ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI
		7.	— Hotărâre privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2020
			11-15
			ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI
		231.	— Ordin pentru aprobarea venitului reglementat aferent activității reglementate desfășurate de către operatorul pieței de energie electrică
			16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 512**

din 24 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, excepție ridicată de Doina Handîc, Maricica Jechel, Iuliana-Nicoleta Barbă, Marius Jechel, Silvia Simionică și Ilie Jechel în Dosarul nr. 13.661/3/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.622D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a depus la dosar note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 decembrie 2015 (transmisă Curții Constituționale la data de 5 mai 2017), pronunțată în Dosarul nr. 13.661/3/2013, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantii Doina Handîc, Iuliana-Nicoleta Barbă, Maricica Jechel, Marius Jechel, Silvia Simionică și Ilie Jechel în cadrul soluționării acțiunii în contencios administrativ având ca obiect obligarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la plata de despăgubiri actualizate, conform Hotărârii nr. 1.106/2012 a Comisiei Municipiului București de aplicare a Legii nr. 290/2003.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia arată că o primă problemă ce se impune a fi analizată este aceea a termenului în care a fost eșalonată plata unei creanțe asupra statului, și anume dacă acest termen este unul rezonabil, de natură a nu afecta dreptul fundamental la proprietate, pe de o parte, și, pe de altă parte, dacă durata de eșalonare a plății acestei creanțe respectă exigențele caracterului rezonabil al duratei unei proceduri judiciare, în sensul art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a consacrat, cu titlu de regulă, că executarea unei hotărâri, indiferent de instanța care a pronunțat-o, trebuie considerată ca parte integrantă a procesului. În ipoteza în care autoritățile sunt obligate să acționeze în vederea executării unei hotărâri judecătorești și manifestă abstențiune, această conduită este apreciată ca angajând răspunderea statului (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 29 august 1996, pronunțată în *Cauza Di Pede împotriva Italiei*, paragrafele 20—24, Hotărârea din 26 septembrie 1996, pronunțată în *Cauza Zappia împotriva Italiei*, paragrafele 16—20, Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în *Cauza Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40). De asemenea, în jurisprudența sa referitoare la neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive și executorii pronunțate de către instanțele interne, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a sancționat nu doar neexecutarea hotărârilor judecătorești, ci și întârzierea în executarea lor, inclusiv prin eșalonarea pe o perioadă nerezonabilă a sumelor datorate. Astfel, prin Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în *Cauza Ruianu împotriva României*, paragraful 65, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul la justiție garantat de art. 6 din Convenție protejează în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii care, într-un stat

ce respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în defavoarea uneia dintre părți. Prin urmare, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau amânată pe o perioadă lungă de timp. În sensul jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, caracterul rezonabil al unei proceduri se analizează în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere anumite criterii, în special gradul de complexitate a cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților competente, precum și importanța pentru părți a obiectului procedurii (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 24 februarie 1992, pronunțată în Cauza *Pierazzini împotriva Italiei*, paragraful 16, Hotărârea din 27 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Frydlender împotriva Franței*, paragraful 43, sau Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Comingersoll împotriva Portugaliei*, paragraful 19). De asemenea s-a reținut că nu este oportun să i se solicite unei persoane care a obținut în urma unei proceduri judiciare o creanță împotriva statului să inițieze ulterior o executare silită pentru a obține o reparație. În asemenea cazuri, statul, prin autoritățile sale, trebuie să ia toate măsurile necesare executării, iar sistemul bugetar al statului, lipsa de fonduri sau a altor resurse nu îl pot scuti pe acesta de obligația sa, în baza Convenției, de a garanta fiecărei persoane dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești definitive într-un interval de timp rezonabil (se vedea, în acest sens, Hotărârea din 27 mai 2004, pronunțată în Cauza *Metaxas împotriva Greciei*, paragraful 19, sau Hotărârea din 15 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, paragrafele 34 și 35). Mai mult, o omisiune din partea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei hotărâri definitive poate genera o încălcare a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție și a celor cuprinse în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, în special atunci când obligația de executare a deciziei în cauză aparține unei autorități administrative (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 27 mai 2004, pronunțată în Cauza *Metaxas împotriva Greciei*, paragrafele 26 și 31, sau Hotărârea din 29 septembrie 2005, pronunțată în Cauza *Tacea împotriva României*, paragrafele 27, 39 și 40). De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că pot exista situații în care circumstanțe particulare pot justifica întârzierea în executarea unei hotărâri, însă întârzierile nu pot fi de așa natură încât să afecteze însăși substanța dreptului garantat prin art. 6 paragraful 1 din Convenție (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40, sau Hotărârea din 15 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, paragrafele 34 și 35, sau Hotărârea din 6 martie 2003, pronunțată în Cauza *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, paragraful 27).

6. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, în cauză, în temeiul Legii nr. 9/1998, al Legii nr. 290/2003 și al Legii nr. 393/2006, statul român s-a obligat să plătească foștilor proprietari și moștenitorilor acestora compensații bănești pentru anumite imobile abandonate pe foste teritorii ale României, în urma modificării granițelor survenite înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Astfel, deciziile definitive de plată a despăgubirilor (concretizate fie în hotărârile comisiilor județene, respectiv a municipiului București, pentru aplicarea celor trei acte normative precizate, fie în deciziile Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, fie în hotărârile judecătorești definitive prin care s-a exercitat controlul judecătoresc asupra actelor administrative de plată a despăgubirilor) au generat un drept de creanță asupra statului care beneficiază de protecție constituțională, în condițiile art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, dând naștere în patrimoniul persoanelor îndreptățite la despăgubiri unui „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. În acest context se susține că emiterea Legii nr. 164/2014, în temeiul căreia executarea

integrală a unei creanțe asupra statului ar avea loc în decursul a 5 ani, nu este de natură a răspunde cerinței termenului rezonabil ce se circumscrie noțiunii de proces echitabil, care include și faza executării, afectând în acest mod drepturi fundamentale ale cetățeanului, respectiv dreptul la un proces echitabil și dreptul de proprietate. De altfel, conceptul de termen rezonabil al unei proceduri judiciare nu poate fi considerat respectat, în condițiile în care Legea nr. 164/2014 instituie o a doua eșalonare a plății unei creanțe asupra statului. Astfel, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 290/2003, plata despăgubirilor a mai fost eșalonată în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi. În concluzie, autorii excepției solicită Curții Constituționale să constate că măsura instituită prin legea criticată, de reeșalonare a unor debite ale statului pe o perioadă de 5 ani, nu poate fi considerată una de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, ci, dimpotrivă, se poate aprecia că persoana îndreptățită suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubiri acordate prin lege.

7. A doua problemă pe care autorii excepției de neconstituționalitate o supun dezbaterii Curții Constituționale este aceea că prin art. 10 alin. (6) din Legea nr. 164/2014 este reglementat un nou înscris denumit „titlu de plată”, prin care titlurile executorii existente la momentul de față (hotărârile comisiilor județene validate și hotărârile judecătorești) sunt lipsite de forța executorie, aspect care atrage în sarcina creditorilor noi proceduri judiciare pentru recuperarea creanțelor deja recunoscute, fapt ce contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului anterior menționată. În consecință, Legea nr. 164/2014 afectează în sens negativ dreptul fundamental la proprietate.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție. Astfel, prin Legea nr. 164/2014 nu sunt încălcate prevederile de lege criticate, întrucât statul român nu numai că nu a refuzat plata despăgubirilor către persoanele îndreptățite potrivit Legii nr. 9/1998 și Legii nr. 290/2003, ci, dimpotrivă, s-a obligat la plata eșalonată a sumelor prevăzute în deciziile de plată și hotărârile prin care se stabilește cuantumul despăgubirilor. Plata eșalonată a creanțelor nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar executarea *uno actu* constituie doar o modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura modalitate posibilă de executare pe care un stat o poate aplica. Reglementarea criticată nu are ca efect privarea dreptului de proprietate garantat și ocrotit prin Constituție, ci doar stabilește o modalitate prin care statul român garantează realizarea dreptului persoanelor fizice. Mai mult, prin Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că nu se poate aprecia că însăși substanța dreptului reclamantilor a fost afectată, iar eșalonarea plății creanțelor datorate reclamantilor nu poate fi considerată nerezonabilă (paragraful 51). De asemenea a apreciat că echilibrul dintre interesele reclamantilor și interesul general al societății a fost menținut, neexistând vreo dovadă potrivit căreia Guvernul nu ar avea intenția să respecte calendarul de plăți. Statul nu contestă existența unui „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor stabilite prin deciziile de plată și hotărârile emise în temeiul Legii nr. 9/1998, al Legii nr. 290/2003 și al Legii nr. 393/2006 și nu refuză plata acestora. Instanța judecătorească invocă, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale referitoare la măsura de eșalonare a plății unor sume de bani ce constituie obiect al unor creanțe asupra statului. În speță, a fost necesară

eșalonarea plății despăgubirilor pentru o perioadă de până la 5 ani, tocmai având în vedere necesitatea respectării atât a angajamentelor asumate de statul român prin acordurile de împrumut încheiate cu partenerii externi, în ceea ce privește țintele de deficit bugetar, cât și a obiectivului de deficit structural prevăzut prin Tratatul privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul Uniunii Economice și Monetare, semnat și de România la data de 2 martie 2012, dar și importanța și volumul obligațiilor financiare concurente ale statului, măsura eșalonării plății despăgubirilor fiind singura prin care să se poată realiza executarea integrală a acestora. Cât privește invocarea art. 21 din Constituție, instanța consideră că actul normativ criticat reprezintă o măsură de natură să întărească finalitatea acordării despăgubirilor. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 5 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii. Or, în speță, Guvernul nu numai că nu refuză plata despăgubirilor, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 855 din 10 decembrie 2015 și nr. 15 din 19 ianuarie 2016.

11. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost menționat în Decizia nr. 120 din 3 martie 2016, în sensul constituționalității normelor criticate, apreciind, în esență, că acestea nu neagă dreptul beneficiarilor la plata despăgubirilor, ci instituie aplicarea unui nou sistem de acordare a acestora.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, notele scrise depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 15 decembrie 2014, având următorul conținut:

— Art. 3 alin. (2): „*Dispozițiile prezentei legi referitoare la plata despăgubirilor se aplică cererilor soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, pentru care nu s-a efectuat plata, cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6): „*(1) Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.*

(2) Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. c) și d) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu anul următor emiterii deciziilor de validare.

(3) Plata sumelor de bani stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile sau, în cazul proceselor începute după data de 15 februarie 2013, rămase definitive, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se efectuează în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.

(4) Sumele neplătite, aferente hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (3) și actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b), se actualizează cu indicele de creștere a prețurilor de consum pentru perioada de la momentul rămânerii irevocabile/definitive, respectiv al emiterii acestora, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi. Actualizarea sumei se face prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

[...]

(6) Pentru fiecare tranșă anuală, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților emite un titlu de plată. Titlul de plată, în original, se comunică, în cel mult 5 zile de la emiterie, Ministerului Finanțelor Publice și persoanelor îndreptățite.”

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la prevederile criticate din Legea nr. 164/2014, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în cauza de față, s-a mai pronunțat în numeroase cauze, de exemplu, prin Decizia nr. 70 din 22 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, sau prin Decizia nr. 578 din 20 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 28 ianuarie 2019.

17. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, prin Decizia nr. 578 din 20 septembrie 2018, paragraful 17, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia. Raportat la situația de față, inegalitatea de tratament juridic prin comparație cu acele persoane care au beneficiat de plata despăgubirilor anterior intrării în vigoare a Legii nr. 164/2014 nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum*.

18. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2) și a art. 10 din Legea nr. 164/2014, formulată din perspectiva termenului de eșalonare a plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, în raport cu art. 21 alin. (3) din Constituție, prin Decizia nr. 70 din 22 februarie 2018, paragraful 19, Curtea a reținut că mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare, poate fi considerat ca fiind în concordanță cu considerentele consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 602 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 18 noiembrie 2015). Curtea a constatat că prevederile art. 10 din Legea nr. 164/2014 îndeplinesc aceste condiții, stabilind o perioadă de 5 ani pentru eșalonarea plății, precum și obligația de actualizare a sumelor neplătite cu indicii de creștere a prețurilor de consum. Măsura instituită poate fi considerată, așadar, de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, de vreme ce persoana îndreptățită nu suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege.

19. Așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, executarea eșalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura.

20. Totodată, prin Decizia nr. 133 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 16 mai 2016, paragraful 36, Curtea a reținut că, astfel cum rezultă din expunerea de motive la Legea nr. 164/2014, evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului se referă la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, astfel încât și din acest punct de vedere este justificată instituirea unui termen de 5 ani pentru eșalonarea plății despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 9/1998. Prin aceeași decizie, paragraful 38, Curtea a

constatat că eșalonarea pe o perioadă de 5 ani a plății sumelor reprezentând despăgubiri, fiind o măsură de natură a păstra un just echilibru între interesele persoanelor îndreptățite la despăgubire și interesul general al colectivității, urmărește principiile stabilite în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel încât nu se poate considera că prin această măsură statul afectează esența dreptului de proprietate privată al beneficiarilor de despăgubiri în temeiul Legii nr. 9/1998 și al Legii nr. 290/2003. Aceasta, cu atât mai mult cu cât statul, prin caracterul său social, valoare constituțională instituită de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, are obligația de a imprima acțiunilor sale cu caracter economic un conținut just proporționat, astfel încât să asigure tuturor cetățenilor săi exercitarea efectivă a tuturor drepturilor și libertăților lor fundamentale.

21. Cu privire la critica de neconstituționalitate potrivit căreia, prin instituirea titlurilor de plată, titlurile executorii existente la momentul de față (hotărârile comisiilor județene validate și hotărârile judecătorești) sunt lipsite de forță executorie, ceea ce afectează dreptul de proprietate, prin Decizia nr. 343 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 19 august 2016, paragraful 42, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată, deoarece emiterea unui titlu de plată de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, pentru fiecare tranșă anuală, este consecința eșalonării prevăzute de lege, fiind valabile *mutatis mutandis* considerentele mai sus-reținute cu privire la pretinsa încălcare a art. 44 din Constituție. Titlul de plată se comunică în cel mult 5 zile de la emitere Ministerului Finanțelor Publice și persoanelor îndreptățite, iar plata sumelor stabilite prin titlurile de plată se efectuează de către Ministerul Finanțelor Publice în termen de cel mult 180 de zile de la data emiterii acestora.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. În final, Curtea reține că prevederile art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană nu au relevanță în cauza de față.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Doina Handîc, Maricica Jechel, Iuliana-Nicoleta Barbă, Marius Jechel, Silvia Simionică și Ilie Jechel în Dosarul nr. 13.661/3/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1)—(4) și alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 562

din 26 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Maghiar în Dosarul nr. 2.494/271/2016* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 864D/2018.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, autorul excepției solicită admiterea acesteia, reiterând concluziile depuse în susținerea excepției și subliniind faptul că prin invocarea excepției de neconstituționalitate a dorit să semnaleze dispariția materiei contenciosului administrativ din cadrul litigiilor aflate pe rolul instanțelor de judecată. Mai arată că textul de lege criticat nu permite exercitarea controlului judecătoresc asupra actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, așa cum prevede expres art. 126 alin. (6) din Constituție, iar în speță, deși era vorba de un litigiu de contencios administrativ, au fost aplicate normele Codului de procedură civilă. De asemenea, învederează și procesul de dispariție treptată a materiei dreptului administrativ, din cadrul învățământului superior juridic.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat reglementează un principiu de procedură civilă cu caracter general, ce a existat și în Codul de procedură civilă din 1865, și care nu face discriminare între diferitele categorii de cetățeni.

5. În replică, autorul excepției reiterează prevederile cuprinse în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 referitoare la interesul legitim privat, arătând că un complet de judecată nu poate cunoaște aceste aspecte, pentru viitor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 27 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.494/271/2016*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de Alexandru Maghiar, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței nr. 260/CA/2016 din 17 noiembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios

administrativ și fiscal, în contradictoriu cu pârâții Avocatul Poporului și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, privind cererea de constatare, între altele, a faptului că reclamantul este discriminat față de alte persoane, mai precis față de cadrele didactice cu studii superioare de 3 ani, absolvite în alte țări din Uniunea Europeană.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instanța de fond a respins acțiunea ca inadmisibilă, în temeiul textului de lege criticat, fără o minimă raportare la prevederile Codului de procedură civilă sau consultarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, deși acțiunile în contencios administrativ sunt, în principal, acțiuni în constatare a vătămării drepturilor pretinse, iar nu în realizarea lor, drepturi ce se bucură de protecție constituțională. Se mai arată că invocarea unei excepții de neconstituționalitate nu este un accesoriu al cererii principale, ci constituie o cerere principală separată, ca o garanție în plus a principiului accesului liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că acestea consacră acțiunea în constatare, numită și în recunoașterea dreptului sau în confirmare, acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept al său sau inexistența unui drept al pârâtului împotriva sa. Pentru exercitarea acțiunii în constatare este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: partea să nu poată cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege, să justifice un interes și prin acțiune să nu urmărească contestarea existenței sau inexistenței unei stări de fapt. O particularitate importantă a acțiunii în constatare rezidă în caracterul său preventiv, scopul exercitării sale fiind acela de a preîntâmpina contestarea unui raport juridic. Prevederile art. 35 din Codul de procedură civilă statornicesc, de asemenea, principiul subsidiarității acțiunii în constatare în raport cu acțiunea în realizarea dreptului. Caracterul subsidiar și limitat al acestei acțiuni constituie expresia voinței legiuitorului de a adopta norme prin care actul de justiție să fie gestionat în mod eficient, astfel încât activitatea organelor judiciare să nu fie încărcată cu două acțiuni paralele: una în constatare și una în realizarea dreptului.

11. Se mai apreciază că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest

aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 35 — *Constatarea existenței sau inexistenței unui drept* din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, potrivit căroră: „*Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege.*”

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 47 — *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit de modul în care instanța de judecată a interpretat și aplicat în cauză dispozițiile legale criticate, fără a formula critici de neconstituționalitate distincte ale acestora.

17. În jurisprudența sa, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Decizia nr. 932 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 22 decembrie 2012, și prin Decizia nr. 116 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 17 mai 2016, Curtea Constituțională a conturat o anumită structură inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Astfel, aceasta cuprinde trei elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a raportului de contrarietate dintre cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului legal criticat. Indiscutabil, primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicări a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea, indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat. Or, în cauza de față, Curtea reține că, în motivarea excepției, nu au fost formulate critici de neconstituționalitate ale normei legale, iar datorită generalității normelor de referință, acestea nu pot fi deduse de către Curte din examinarea acesteia.

18. Prin urmare, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește exigențele prevăzute de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*sesizările trebuie [...] motivate*”, astfel încât Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate formulate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în condițiile în care art. 29 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 47/1992 stabilește că „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți.*” În consecință, excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește exigențele prevăzute de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*sesizările trebuie [...] motivate*”, astfel încât urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Maghiar în Dosarul nr. 2.494/271/2016* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 643

din 15 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportate la art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Stelian Ciuică în Dosarul nr. 1.094/283/2013* al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.372D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 septembrie 2019, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2019, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 22 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.094/283/2013*, **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportate la art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Stelian Ciuică într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii, pronunțată în apel, prin care a fost menținută o sentință care a reținut caracterul inadmisibil al acțiunii în constatare introduse.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că limitările aduse de legiuitor în privința căilor de atac sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit. Trebuie să existe o anumită proporționalitate între nevoia de celeritate exprimată prin limitarea căilor de atac la una singură și nevoia de a corecta anumite greșeli de judecată prin căile de atac, astfel încât calea de atac să nu se transforme într-un drept iluzoriu sau teoretic. Or, limitarea realizată prin textul criticat nu satisface exigența

justului echilibru între măsura care a limitat căile de atac și scopul urmărit, având în vedere că admisibilitatea recursului este condiționată de un prag valoric ridicat, respectiv de 1.000.000 lei. Astfel, calea de atac a recursului este una inaccesibilă, întrucât textele criticate exclud de la această cale, pe criteriul valoric, aproape toate acțiunile evaluabile în bani, instituind o limită exagerată pentru ca o acțiune patrimonială să poată fi atacată cu recurs.

5. **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere că prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că textul legal criticat este constituțional.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportat la art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 15 decembrie 2016, prevederile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019. Or, în cauza în cadrul căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, având în vedere că cererea de

chemare în judecată a fost introdusă în luna iunie 2013, se aplică dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

12. Întrucât obiectul cererii de chemare în judecată a vizat o acțiune în constatare respinsă ca inadmisibilă, motivat de faptul că acțiunea în constatarea dreptului de proprietate nu este admisibilă din moment ce reclamantul nu a dovedit dreptul său de proprietate și, astfel, nu îl poate constata, Curtea reține că cererea de chemare în judecată, fiind una evaluabilă în bani, a putut fi întemeiată, în ceea ce privește stabilirea competenței materiale a judecătorei, numai pe art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă. Întrucât autorul excepției de neconstituționalitate consideră că acțiunea sa este una în constatare și că nu poate cere realizarea dreptului pe o altă cale prevăzută de lege, conform art. 35 din Codul de procedură civilă, și având în vedere motivul de recurs invocat [art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă — hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material], Curtea constată că acesta urmărește ca cererea sa să fie judecată ca o acțiune în constatare admisibilă a cărei valoare este de sub 200.000 lei, din moment ce cu soluționarea acesteia a investit judecătoria. Întrucât acesta își întemeiază acțiunea din punct de vedere procedural pe art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, și nu pe lit. a)—i), înseamnă că nu i se opune art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 teza referitoare la cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată. În schimb, în acest caz, cu privire la admisibilitatea recursului formulat, i se opune art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013, potrivit căreia „*nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate [...] în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, articol care avea următorul conținut:

„(2) *În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2015 nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De*

asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului”.

13. Curtea reține că textul criticat a avut o aplicare limitată în timp, respectiv până la 31 decembrie 2018, iar începând cu 1 ianuarie 2019 se aplică în materie de recurs dispozițiile art. 483 din Codul de procedură civilă. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza dispozițiile legale care continuă să producă efecte juridice în cauză, respectiv cele indicate la paragraful 12 al prezentei decizii.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională, fiind contrară art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (3) din Constituție. În consecință, având în vedere, pe de o parte, că în cauza de față data sesizării Curții Constituționale este anterioară pronunțării deciziei amintite, precum și, pe de altă parte, prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate privind sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

16. În aceste condiții, potrivit jurisprudenței Curții, reprezentată, de exemplu, prin Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 9 martie 2015, paragraful 18, Decizia nr. 365 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 22 august 2016, paragraful 40, sau Decizia nr. 645 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 18 ianuarie 2018, paragraful 22, în temeiul Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, decizia de inadmisibilitate poate constitui motiv de revizuire, conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Stelian Ciucă în Dosarul nr. 1.094/283/2013* al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.693 din 1.11.2019 al Direcției generale siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

ținând cont de prevederile Regulamentului (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate și de bunăstare a animalelor, cu modificările și completările ulterioare, și ale Regulamentului (UE) nr. 625/2017 privind controalele oficiale și alte activități oficiale efectuate pentru a asigura aplicarea legislației privind alimentele și furajele, a normelor privind sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și produsele de protecție a plantelor, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 999/2001, (CE) nr. 396/2005, (CE) nr. 1.069/2009, (CE) nr. 1.107/2009, (UE) nr. 1.151/2012, (UE) nr. 652/2014, (UE) 2016/429 și (UE) 2016/2.031 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 1/2005 și (CE) nr. 1.099/2009 ale Consiliului și a Directivelor 98/58/CE, 1999/74/CE, 2007/43/CE, 2008/119/CE și 2008/120/CE ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 854/2004 și (CE) nr. 882/2004 ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Directivelor 89/608/CEE, 89/662/CEE, 90/425/CEE, 91/496/CEE, 96/23/CE, 96/93/CE și 97/78/CE ale Consiliului și a Deciziei 92/438/CEE a Consiliului,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), ale art. 18 alin. (5) și ale art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 4 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică până la data de 31 decembrie 2020.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Robert-Viorel Chioveanu

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2020

În temeiul prevederilor art. 8 alin. (7), ale art. 10 alin. (2), ale art. 13 lit. b) și f), precum și ale art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 36 alin. (1) lit. h), ale art. 51 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 10 decembrie 2019, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — (1) Toți membrii Camerei Consultanților Fiscali au obligația de plată a cotizațiilor fixe.

(2) Pentru anul 2020 se stabilesc următoarele cotizații fixe:

A. în cazul persoanelor fizice și persoanelor juridice care sunt membri ai Camerei Consultanților Fiscali la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri:

— 410 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali activi;

— 170 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali inactivi;

— 250 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali asistenți;

— 350 lei — pentru persoanele juridice;

B. în cazul persoanelor fizice și persoanelor juridice care devin membri ai Camerei Consultanților Fiscali în anul 2020:

— 1.410 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali activi;

— 1.170 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali inactivi;

— 750 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali asistenți;

— 2.350 lei — pentru persoanele juridice.

(3) Cotizațiile fixe sunt anuale și se plătesc integral, fără a putea fi fracționate în funcție de momentul din an în care s-a dobândit sau s-a pierdut calitatea de membru.

Art. 2. — Membrii activi ai Camerei Consultanților Fiscali care desfășoară activitate de consultanță fiscală au și obligația de plată a cotizațiilor variabile. Cotizațiile variabile datorate în anul 2020 se calculează prin aplicarea unei cote procentuale asupra întregii valori a veniturilor obținute din activitatea de consultanță fiscală în anul 2019 sau a valorii acestor venituri diminuate cu sumele cedate subcontractorilor și colaboratorilor consultanți fiscali, dacă este cazul (bază de calcul). Cotele procentuale aplicabile pentru determinarea cotizațiilor variabile aferente activității desfășurate în anul 2019 și datorate în anul 2020 sunt următoarele:

1. pentru persoane fizice: o cotă de 0,4%;

2. pentru persoane juridice:

a) la venituri realizate de până la 100.000 euro inclusiv, o cotă de 0,4%;

b) la venituri realizate între 100.001 euro și 1.000.000 euro inclusiv, o cotă de 0,75%;

c) la venituri realizate de peste 1.000.000 euro, o cotă de 1%.

Art. 3. — (1) Termenul scadent de plată a cotizațiilor fixe aferente anului 2020 și a cotizațiilor variabile aferente activității din anul 2019 este 16 martie 2020.

(2) Stingerea datoriilor se face în ordinea vechimii acestora.

(3) Cotizația variabilă pentru consultanții fiscali activi — persoane fizice — se calculează de la momentul obținerii de venituri aferente activității de consultanță fiscală ulterior înregistrării la Camera Consultanților Fiscali.

(4) Cotizația variabilă pentru societățile de consultanță fiscală se calculează începând de la momentul obținerii de venituri aferente activității de consultanță fiscală, ulterior autorizării de către Biroul permanent al Camerei Consultanților Fiscali.

Art. 4. — (1) Pentru plata integrală a cotizației fixe și, respectiv, a cotizației variabile efectuată până la termenul scadent inclusiv, membrii Camerei Consultanților Fiscali beneficiază de o reducere de 10% din cuantumul cotizației fixe datorate, respectiv de 10% din cuantumul cotizației variabile datorate, acordată la data plății.

(2) Neplata integrală a cotizației fixe sau a cotizației variabile de către membrii Camerei Consultanților Fiscali în termen de 30 de zile de la termenul prevăzut la art. 3 alin. (1) atrage majorarea cu 10% a cotizației fixe datorate, respectiv cu 10% a cotizației variabile datorate. În situația unei plăți parțiale, majorarea se aplică diferenței de plată.

(3) În cazul declarării incorecte a veniturilor se va depune o declarație rectificativă, conform anexei nr. 3. În situația în care din declarația rectificativă rezultă o bază de calcul mai mică față de cea declarată inițial, diferența de cotizație variabilă se va restitui sau va fi compensată cu obligațiile ulterioare. În situația în care din declarația rectificativă rezultă o bază de calcul mai mare față de cea declarată inițial, diferența de cotizație variabilă se va calcula prin scăderea cotizației variabile calculate inițial din cotizația variabilă corect calculată conform art. 2, respectiv prin raportare la întreaga bază de calcul, iar prevederile alin. (1) și (2) se vor aplica la diferența de cotizație variabilă rezultată din declarația rectificativă.

Art. 5. — În situația în care membrii Camerei Consultanților Fiscali își schimbă starea de membru activ sau inactiv în cursul anului, cotizația anuală datorată de aceștia va fi calculată proporțional, conform perioadelor aferente fiecărei stări.

Art. 6. — (1) Membrii activi ai Camerei Consultanților Fiscali — persoane fizice și persoane juridice — au obligația să depună la Camera Consultanților Fiscali, până la data de 16 martie a anului în curs, declarația privind activitatea desfășurată în anul precedent de raportare, conform anexelor nr. 1 și 2.

(2) În cazul în care consultanții fiscali — persoane fizice active — nu au desfășurat activitate de consultanță fiscală în nume propriu, ci doar în numele sau în contul unei persoane juridice, ori nu au desfășurat deloc activitate de consultanță fiscală, vor transmite Camerei Consultanților Fiscali o declarație, conform anexei nr. 1, în care vor specifica această situație, până la data de 16 martie a anului în curs.

(3) Societățile de consultanță fiscală care nu au desfășurat activitate de consultanță fiscală vor transmite Camerei Consultanților Fiscali o declarație, conform anexei nr. 2, până la data de 16 martie a anului în curs.

Art. 7. — (1) Viza anuală reprezintă dreptul de desfășurare a activității de consultanță fiscală.

(2) Viza anuală se acordă numai membrilor activi, persoane fizice și persoane juridice, la momentul îndeplinirii în întregime a tuturor obligațiilor față de Camera Consultanților Fiscali, restante și curente, inclusiv plata cotizațiilor scadente datorate, depunerea declarației anuale prevăzute la art. 6 și efectuarea orelor de pregătire profesională obligatorie — în cazul persoanelor fizice. Viza anuală acordată membrilor persoane fizice este sub formă de card de membru activ.

(3) Viza anuală este valabilă pe perioada 16 martie 2020 — 15 martie 2021, cu excepția perioadei în care membrul a fost inactiv.

(4) Desfășurarea activității de consultanță fiscală de către consultantul fiscal care nu a obținut viza anuală reprezintă abatere disciplinară și se sancționează potrivit Regulamentului de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017.

(5) Membrii care au îndeplinite la zi toate obligațiile față de Camera Consultanților Fiscali și se înregistrează în secțiunea membrilor inactivi primesc un card care atestă calitatea de membru inactiv al Camerei Consultanților Fiscali și care este valabil pe toată perioada de inactivitate. Consultanții fiscali membri inactivi vor avea în continuare obligația de plată a cotizațiilor fixe anuale, obligația de a efectua orele de pregătire profesională obligatorie și toate celelalte obligații ale membrilor inactivi, așa cum sunt prevăzute de normele legale.

(6) Obligația de ridicare a cardurilor sau a vizelor anuale, în cazul persoanelor juridice, revine titularilor/reprezentanților acestora.

Art. 8. — (1) Plata sumelor datorate reprezentând cotizații fixe și variabile se poate face în contul Camerei Consultanților Fiscali (C.I.F. 18677087) deschis la Banca Transilvania, Sucursala Lipscani — IBAN RO36BTRL04101202D58602XX, sau în contul deschis la Banca Comercială Română, Sucursala Sector 4 — IBAN RO91RNCB0075119726870001, precum și în numerar la sediul Camerei Consultanților Fiscali din municipiul București, str. Alexandru Constantinescu nr. 61, sectorul 1.

(2) Sumele rezultate potrivit prevederilor art. 2 se rotunjesc la leu, prin majorare pentru fracțiunile egale ori mai mari de 50 de bani sau prin reducere pentru fracțiunile mai mici de 50 de bani.

Art. 9. — Declarațiile prevăzute la art. 6 se depun online pe site-ul www.ccfiscali.ro, prin e-mail la adresa: viza@ccfiscali.ro, la sediul Camerei Consultanților Fiscali din municipiul București, str. Alexandru Constantinescu nr. 61, sectorul 1, sau se transmit prin servicii poștale cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Art. 10. — (1) Membrii Camerei Consultanților Fiscali care vor încălca prevederile prezentei hotărâri prin depășirea termenului de plată a cotizațiilor cu mai mult de 12 luni își vor pierde calitatea de membru al Camerei Consultanților Fiscali prin aplicarea prevederilor art. 19 pct. 1 lit. c) și pct. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Regulamentului de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017.

(2) Desfășurarea activității de consultanță fiscală de către consultanții fiscali înregistrați ca inactivi reprezintă infracțiune conform art. 25 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare, și se pedepsește conform legii penale.

Art. 11. — Deciziile de aplicare a măsurilor prevăzute în prezenta hotărâre pot fi contestate conform prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Direcția de servicii pentru membri și Direcția de servicii generale vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 13. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 14. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea venitului reglementat aferent activității reglementate desfășurate de către operatorul pieței de energie electrică

Având în vedere prevederile art. 75 alin. (1) lit. g), art. 76 alin. (1) și art. 79 alin. (3) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și ale Metodologiei de stabilire a venitului reglementat aferent activității reglementate desfășurate de către operatorul pieței de energie electrică, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 192/2019,

în temeiul art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă venitul reglementat aferent activității reglementate desfășurate de către operatorul pieței de energie electrică în anul 2020, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Societatea Operatorul Pieței de Energie Electrică și Gaze Naturale „OPCOM” — S.A. duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 202/2018 pentru aprobarea tarifului reglementat practicat de operatorul pieței de energie electrică, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.084 din 20 decembrie 2018, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2020.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 16 decembrie 2019.
Nr. 231.

ANEXĂ

Venitul reglementat aferent activității reglementate desfășurate de către operatorul pieței de energie electrică

Venit reglementat	U.M.	Valoarea
Venitul reglementat aferent activității reglementate	lei	34.042.061

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

